

Miers jums visiem, kas esat Kristū! (1.Pēt 5:14)

Decembris(129) – 2016

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434 Reģ.nr.90000159161 SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Ir iedegta otrā Adventa svece, ir pagājusi Ziemsvētku labdarības tirdziņa darbošanās, ir iegūti atkal līdzekļi šajā gadā novada veco un vientuļo ļaužu iepriecināšanai, vēl priekšā svētku laika satraukums, dāvanu gaidīšana, bet vislielākā dāvana mums jau ir – tas ir Jēzus Kristus!

- ✓ Svētdien, 18.decembrī pl.17.00 Ziemsvētku ieskaņas koncerts kultūras namā ar Aizputes baptistu draudzes mūziķu piedalīšanos
- ✓ Ziemsvētku vakara dievkalpojums 24.decembrī pl.17.00 mūsu baznīcā
- ✓ Svētdien pl.11.00 Ziemsvētku dievkalpojums ar bērnu programmu

Kādu vārdu lietot, ja rakstot vai runājot gribam apzīmēt četras nedēļas ilgo laika posmu līdz Ziemassvētkiem?

Attiecībā uz laika posmu, kas ietver četras svētdienas pirms Ziemassvētkiem, lietojams vīriešu dzimtas vārds advents. Līdzīgi vīriešu dzimtē apzīmē arī citus ilgākus laika posmus: gavēnis, mēnesis, ceturksnis jeb kvartāls, gads. Salīdzinoši īsāki laika posmi parasti tiek apzīmēti ar sieviešu dzimtas vārdiem: dekāde, nedēļa, diena, stunda. J. Endzelīns aizrādījis: „Laiks priekš ziemassvētkiem (4 nedēļas) saucamas nevis „advente” vai „atvente”, bet advents, ģen. adventa (no lat. adventus – „atnākšana”).”

Arī „Latviešu konversācijas vārdnīcā” šis vārds atrodams vīriešu dzimtes formā, atsevišķā šķirklī – advents. Tāpat tas tiek lietots tradicionālo kristīgo konfesiju baznīcas kalendāros.

Pretēji Latvijas tradicionālo kristīgo konfesiju lietotai formai „advents” – reliģiskās septītās adventistu savienības pirmskara Latvijā savos periodiskajos izdevumos lietojuši formu „advente”, ar to saprotot nevis adventa laika posmu, bet gan savu idejisko uzskatu par drīzo pastardienu un drīzu Kristus atnākšanu („Adventes Vēstnesis”, „Adventes kalendārs”).

Advente ir jaunākā laikā radies apzīmējums arī atsevišķai adventa laika svētdienai. Tāpat varētu teikt, ka adventā ir četras adventes: pirmā advente, otrā, trešā un ceturtā advente. Varam teikt: „adventa vainags”, „adventes svecītes”, „adventa vainagā iededzinām pirmās (otrās, trešās, ceturtās) adventes svecīti”.

Padomju okupācijas laika posmā vārds „advents” vārdnīcās bija izzudis, kļūdaini tā apzīmējumam izmantojot vārdu „advente”. Mūsdienīgās vārdnīcās būtu iekļaujami abi vārdi (advents, advente) ar attiecīgām šo vārdu nozīmēm vai to skaidrojumiem.

Pēteris Mežaleons
Pārpublicēts no avīzes „Solis”

Kā pareizi sagatavoties Ziemassvētkiem?

Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties! Jūsu lēnība lai kļūst zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu. Nežūdaties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā. Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašānu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū. Filip. 4:4-7

Ziemassvētki nāk. Daudziem cilvēkiem ir daudz rūpju šajos svētkos. Jāpušķo māja, jāgādā, lai galdā tiktu celts svētku cepetis un pīrāgi, lai smaržotu piparkūkas, lai visus pārsteigtu Ziemassvētku rausis. Mājsaimnieces šajā laikā iet kā vāveres ritenī. Kad pienāk svētku vakars – Svētvakars, tad bieži ir redzami tādi kadri, kā pazīstamajā Bitstrupa karikatūrā par pārmocīto mājsaimnieci, kas saļimst kā bez samaņas, līdz ko rodas pirmā iespēja apsēsties. Un kur vēl rūpes ne tikai par svētkiem savā ģimenē vien, bet

arī – to izdošanās darba kolektīvā vai skolā: lai viss ietu gludi pēc scenārija... Tad bieži dzird, ka vislielākais prieks ir par to, ka svētki pagājuši un viss noticis daudz maz bez ekscesiem.

Nesen tikos ar kādu intelektuāli – viņam bija iestājusies Ziemassvētku depresija. Esot kā jau vienmēr – nekāda prieka šajā laikā. Vaicāju par iemesliem: varbūt pazaudēts darbs, kādi pārdzīvojumi ģimenē vai kas tamlīdzīgs? - Nē, nekas tāds: vienkārši nav naudas, lai varētu mesties visiem līdzī – tā no sirds un pa īstam –

Ziemassvētku iepirkšanās drudzī; nav naudas, lai dotos līdzī daudzēm Ziemassvētku ceļojumos ar slēpēm pa Zviedrijas kalniem. Naudas nav, laimes nav... Tādēļ ir pavisam riebīga sajūta šajā laikā.

Šis pagalam garā sagrauztais cilvēks gan nav kristietis un tāpēc var jau saprast – kas tur pa prieku.... Bet kā ir ar mums – kristiešiem, vai esam patiesi priecīgi? Mums taču Ziemassvētki ir ar to īpašo uzvaru: tie ir mūsu Kristus dzimšanas svētki. Vai tikai mēs neesam nedaudz līdzīgi šim sadrūmušajam intelektuālim? Vai arī, skriedami kā vāveres ritenī – pirkdami, gādādami, gatavodami līdz izmisumam un spēku izsīkumam, esam pazaudējuši jebkuru prieku?

Tā tas ir: ja šajos svētkos mēs ejam tikai jampadrača gaidās, kā kulinārijas brīnumu darīšanā, kā iepirkšanās drudzī, kā ceļojumā un atvaļinājumā, tad bieži vien nav vietas nekādam patiesam priekam iekš Tā Kunga, iekš Kristus un iekš savas kristīgās būšanas. Nepārprotiet – nevis, ka šajos svētkos nedrīkstētu priecāties par gaidāmo izklaidēšanos, par lieliski pagatavotu ēdienu, vai par pārsteigumu dāvanām no saviem mīļajiem, vai arī par svētku brīvdienās veiktu ceļojumu uz Zviedriju vai Austriju, vai uz jebkuru citu skaistu vietu. Tās ir lietas, par kurām ir prieks – taču tas nav tas Ziemassvētku prieks un pacilātība Svētvakara gaidās. Jaukas izpriecas – svētku pusdienas, dāvanas utt. – ir tomēr pierastas lietas: vecais gads, jaunais gads, kad vienas svinības nomaina otru...

Taču Svētvakars – Kristus dzimšanas svētki, kristietim ir kaut kas īpašs, kaut kas ārpus visa tā, kaut kas nesalīdzināmi vairāk par visu to, ko parasti sniedz svinības, dāvināšana un dāvanu saņemšana. Jo kristietim pieder visa tā pestīšanas bagātība un visa Dieva atziņas pilnība, kas ir vairāk nekā visi pasaules dārgumi, vairāk nekā visbagātāko bagātība. Mēs zinām, ka šis prieks nāks kopā ar mūsu Kungu, mēs Viņu redzēsim un mūsu sirdis priecāsies un neviens nespēs mums atņemt šo kopā būšanas prieku ar savu Kungu un Glābēju, tas būs mūžīgs – nebeidzams prieks, kurā mēs līksmosimies.

Pāvils pazina šādu prieku. Viņš tajā dzīvoja visu laiku – ne tikai Ziemassvētkos. Var prasīt, vai tad viņš nemaz nepazina problēmas? Vai tad bēdas, kas nomāc visus cilvēkus, viņam gāja secen? Vai tad viņam nemaz nebija iemesla raudāt? Un kā vēl! Par evaņģēlija sludināšanu viņam bieži gadījās tikt piekautam līdz nāvei, izdzītam, vajātām, nesaprastam. Šīs rindas viņš raksta, nesdams važas Kristus dēļ, t.i., būdams mājas arestā jau ceturto gadu un gaidīdams savas lietas izskatīšanu. Viņš nojauta tīri labi, ka šis vai

nākošais ieslodzījums viņam var beigties ar nāves sodu. Lai nu kuram būtu iemesls priecāties, taču ne Pāvilam. Bet ko viņš raksta? - *Priecājaties iekš tā Kunga!*

*Bet, ja man arī jāizlej savas asinis, nesot jūsu ticības un kalpošanas upuri, tad es **priecājos, priecādamies** kopā ar jums visiem; tāpat arī jūs **priecājaties, priecādamies** kopā ar mani.*

Vai tas neliek mums kaut ko pārdomāt? Vai visi mūsu sīkie sanikuma iemesli un drūmums, vai tas ir salīdzināms ar ciešanām, kas bija jācieš apustulim? Bet Pāvils līksmojas, priecājas par evaņģēliju, kura kalps viņš ir un kurā viņš ir guvis mieru savai dvēselei un neizsakāmu pestīšanas cerību. Arī šajā situācijā – mācīsimies no Pāvila! Ņemsim viņu par piemēru un priecāsimies iekš tā Kunga, lai cik daudz arī nebūtu pasaulīgu iemeslu skumjām.

Šis prieks, kādā kristieši ir savienoti un priecājas, arī ciezdami un spaidos būdami, ir īpaša kristiešu identitātes zīme – īsto Ziemassvētku jēgas apzināšanās: *Tas Kungs ir tuvu. Drīzāk, Kristus otrā ierašanās nav ilgi jāgaida, tā lielā diena nāk.*

Kristus dzimšana jeb miesā nākšana, tad Viņa nāve pie krusta un otrā nākšana. Ziemassvētki, Lieldienas un šīs pasaules beigas ir saistītas savā starpā. Tie ir tie „trīs vaļi”, uz kuriem stāv mūsu kristīgā identitāte.

Kristieša dzīve norit nepārtrauktās tūlītējas Kristus atnākšanas gaidās. Arī Ziemassvētku svinībās mēs gaidām Viņa otro ierašanos. Te runa nav par to, cik tieši ilgs laiks ir palicis līdz laika beigām: pēc Kristus dzimšanas un Evaņģēlija pasludināšanas, Viņa nāves pie krusta mūsu dēļ un Viņa Augšāmcelšanās vēl ir palicis trešais un *pēdējais lielais notikums* – Viņa otrā nākšana. Tā nāk, tai ir jānāk – Kristus dzimšana jeb Ziemassvētki mums tikai norāda uz to un atgādina mums par to.

Ja kādam Kristus šķiet pievilcīgs tikai šajā dzīvē – tikai Ziemassvētku svinībās, teiksim, Svētvakara noskaņās, kad mirdz svecītes eglītē un viss tinās piparkūku smaržās... /un kurš šo svētku garīgo jēgu saprot tikai kā visu krietno cilvēku labestības parādīšanu vai īsu pamieru – *savstarpējo ķildu pārtraukšanas svētvakaru*/, bet par Kristus otro nākšanu uz pastaro tiesu negrib ne domāt, ne dzirdēt, tad tāds patiesībā nemaz nav kristietis un tāda Ziemassvētku noskaņu baudīšana ir veltīga.

Kādam ateistam, kristietības un baznīcas noliedzējam es reiz vaicāju: „Kādēļ tu vispār tik rošīgi svini Ziemassvētkus, tie taču galu galā ir kristiešu svētki?” „Redzi,” - viņš man atbildēja – „tas ir tāpēc, ka es piekrītu Ziemassvētku galvenajam lozungam: *Gods Dievam augstībā, miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts.*” Šajā Rakstu vārdā šis ateists ir saskatījis visas pasaules kārtību, kura viņa skaidrojumā ir tāda: vislabāk ir, ka Dievs paliek savā vietā – tas ir tālu prom savā augstībā, kaut kur, kur Viņš nevienu netraucē. Tikmēr cilvēki vismaz uz vienu vakaru apklusina visas nesaskaņas un tur labu prātu viens uz otru. Cilvēki to spēj paši, Dieva te nevajag. Pēc tam atkal atsāksies nežēlīga sacensība savā starpā. /Kā 1944. gada Svētvakarā – visniknāko otrā pasaules kara cīņu laikā tika pasludināts klusuma brīdis visās frontēs.../ Tādiem Ziemassvētku baudītājiem Svētie Raksti atbild skaidri:

Jo daudzi dzīvo, par kuriem es jums daudzkārt esmu sacījis un arī tagad raudādams saku, ka tie ir Kristus krusta ienaidnieki. Viņu gals ir pazušana, viņu Dievs ir vēders, un kauns viņiem ir gods; viņu prāts vērsts uz zemes lietām.

Viņiem patiesībā nav ko gaidīt no Ziemassvētkiem, jo Kristus dzimšana bezspēcībā un nāksana pazemībā būtībā piesaka arī pastaro tiesu, kad Kristus nāks spēkā un godībā. Ko tad īsti Ziemassvētkos svin šie ateisti? Dīvaini, bet paši savu galu... Jo Ziemassvētki patiesībā ir sākums, kas piesaka galu visiem tiem svinētājiem, kas tajos grib redzēt tikai pasaulīgas izpriecas un kas atgrūž Kristus krustu. Viņiem Kristus miesā nāksana iezvana viņu pazudināšanu tieši šīs neticības dēļ. *Un tomēr* arī viņiem **vēl ir žēlastības laiks** – arī viņiem Dievs aizvien dāvā iespēju ieklausīties: tagad Dieva Dēls nāk nevis lai pasauli tiesātu, bet lai pasaule tiktu caur Viņu glābta. Tagad vēl ir labvēlīgs laiks – laiks atjēgties un atgriezties, laiks ieraudzīt šajā dievišķajā zīdainītī, ka Viņš ir dzimis, lai tiktu sodīts ar nāvi pie krusta, lai izlietu asinis par taviem grēkiem. Ieraugi patiesos Ziemassvētkus un tad nenoraidi tos – tā ir tā vēsts, kas skan visiem cilvēkiem, arī ateistiem.

Šodien veikalā redzēju, kā 9 gadus veca meitenīte savai mammai vairākas reizes lūdza nopirkt šokolādi. Pēc dažiem "nē" māte tomēr nopirka kāroto saldumu. Meitenīte paņēma nopirkto šokolādi, pagāja man garām rindā pie kases, un iedeva to mazam zēnam, kurš rūgti raudāja. Mamma jautāja meitai, kāpēc viņa atdevusi saldumu zēnam. Meita atbildēja: "Es dzirdēju, kā šī zēna mamma pateica, ka viņiem pietrūkst naudas, kamēr viņa nevar atrast darbu. Tāpēc viņu ģimene nevar atļauties šokolādes tāfelīti."

Tā nu mēs, kas dzīvojam ticībā, noraugāties uz Kristus zīdainīti, redzot tajā arī krusta nāvi, Augšāmcelšanos un Viņa otro nākšanu. Kā Pāvils arī turpina:

Mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu, kas pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai, ar spēku, kurā Viņš arī spēj Sev pakļaut visas lietas.

Un tas ir mūsu patiesā Ziemassvētku prieka avots! Šis prieks ir pārņēmis mūsu sirdis. Mēs vēl neesam piedzīvojuši šo pārvērtību, bet uz to ticam, ceram, un gaidām.

Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus. Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan - aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai - Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū. Visi, kas esam pilnīgi, turēsim tādas domas, un, ja jums kādā lietā ir citas domas, tad arī to Dievs jums atklās; tikai, ko esam sasnieguši, pie tā turēsimies.

Lūk, šeit ir norāde, kā būs mums Tevi saņemt jeb kā pareizi sagatavoties Ziemassvētkiem. Tas nozīmē sagatavot tiem savas sirdis. Ja Ziemassvētki patiesi mīt mūsu sirdīs, tikai tad viss var notikt pienācīgi – gan ēdienu gatavošana, gan dāvanu došana un saņemšana. Tad mēs dāvinām saviem ienaidniekiem piedošanu un laipnību, vājajiem un slimiem un maldos nonākušiem (arī ateistiem) – savu līdzjūtību, iecietību. Tiem, kas ir trūcumā – tiem mēs dāvinām rūpes un labdarību; tiem, kas ir pēc Dieva prāta mums pāri – padevību, bet visiem cilvēkiem – mīlestību. Tās ir tās dāvanas, kuras mēs gatavojam un pasniedzam Ziemassvētkos. Tā mēs sagatavojamies šiem svētkiem un to visu mēs darām Kristus dēļ, kurš ir dzimis par mums un drīz nāks atkal, lai ievestu mūs savā valstībā!

Mācītājs Aigars Dāboliņš

Dažkārt kristiešu vidū nākas sadzirdēt nosodījumu par kādiem cilvēkiem, kuri ir dažādās atkarībās: alkohols, cigaretes, narkotikas, datori, telefoni...

Nesen arī biju lieciniece dažu draudzes cilvēku neapmierinātībai ar jauna draudzes locekļiem, no kuriem viens līdz kristībām vēl it kā neesot atbrīvojies no smēķēšanas. Atļāvot jauki iejaukties diskusijā un atgādināt, ka tikai Svētais Gars var pārliecināt cilvēku atbrīvoties no savām atkarībām....

Šī situācija lika vien atgādināt vēl nesenu piedzīvojumu pašai ar sevi... Kā tad ir ar mani? Es ļoti cenšos klausīt Dievam, dzīvot saskaņā ar Svētajiem rakstiem, būt uzticama, kalpot utt...utml.... Bet vēl pavisam nesen, šīs vasaras sākumā, kopīga ceļojuma laikā ar ģimeni pār mani nāca atklāsme par savu atkarību.

Neskatoties uz to, ka vairāk jau kā astoņus gadus esmu no jauna piedzimis Dieva meitiņa, es esmu bijusi atkarīga... No sāls...Savā uzturā es ļoti daudz lietoju šo garšas pastiprinātāju - sāli. Laiku pa laikam ģimene, draugi mēdza pajokot - tu nu gan tik daudz to sāli lieto.... Nemaz nepagaršo ēdienu, bet "gāz klāt" vajag vai nevajag.... Mani it nemaz neietekmēja šādas piezīmes, uzskatīju, ka manam uzturam sāls ir vajadzīgs.

Kad bijām kopīga ceļojumā ar ģimeni, arī tad laiku pa laikam pasmējāties par manu "centību" iesāļt visu jauki sagatavoto silto zemju tradicionālo ēdienu. Bet tad kādās vakariņās mans vīrs man teica, ka viņam vajadzēšot izmest visus sāls traukus, jo mana "sālīšana" jau kļūst par traku. Uz to es viņam atbildēju, ka tad man būs tā kā stirnām ziemā, jāiet laizīt sniegu no ceļa malām. Mēs par savu skarbo humoru pasmējāties, bet pateiktie vārdi kopš tā brīža mani vairs nelika mierā.

Dienās lasot informāciju internetā, manu uzmanību sāka pievērst dažādi raksti par šķidrums neizvadīšanos no organisma, par lieko svaru un dažādām ar veselību saistītām ļaundabībām, ko izraisa sāls. Tas kaut kādā brīdī mani tik ļoti aizskāra, ka atgriežoties no ceļojuma es sabruku Dieva priekšā un teicu: "Sāls ir mana atkarība, es apzinos, ka to patērēju ārkārtīgi daudz, es apzinos, ka tā ir mana atkarība, tas ir mans grēks un es to nevaru savā spēkā apturēt!" Pēc tā manu sirdi pārņēma miers un man bija brīnišķīga saruna ar Dievu. Viņš teica: " Estella, Tu taču zini, ka Tava miesa ir templis Svētajam Garam, kas mīt Tevī, un kuru Es Tev esmu devis... Tu nepiederi sev. Tu piederi Man. Es Tevi dārgi esmu atpircis. Pagodini Mani savā miesā!" (1.Korint.6:19-20).

Es saucu savā sirdī uz Dievu un teicu, cik esmu nespējīga pati par sevi, cik ļoti es nespēju pati atteikties no nevajadzīgā un pieņemt vajadzīgo, cik ļoti ērti man ir sāļt ēdienu un saukt to par ļoti garšīgu. Un Dievs atkal man atbildēja: "Tev pietiek ar Manu žēlastību, jo mans spēks tavā nespēkā varens parādās, tādēļ labāk lielies ar savu vājumu, lai Kristus spēks var Tevī iemānot!" (2.Korint.12:9) Es atjaunošu Tavas garšas kārpīņas 10 dienās un Tu tiks atjaunota!"

Nākamās desmit dienas es ik reizi sēžoties pie galda un pasakoties par ēdienu arī lūdzu, lai Dievs mani attur no sālstrauciņa aizskaršanas, jo pati no sevis esmu par vāju, lai turētos pretī vēlmei to atkal paņemt un kārtīgi pārkaisīt sāli pār ēdienu. Es patiesi piedzīvoju, ka Dievs ir dzīvs un arī ikdienas uztura lietās ir man līdzās. Mana roka bija par īsu, lai aizsniegtu sālstrauciņu, un pat, ja sālstrauciņš bija pavisam tuvu pieejams, roka bija it kā notirpusi, it kā smaga, lai to paceltu.

Manis gatavotais vai pirktais ēdiens ir kļuvis garšīgāks. Un izrādās, ka Dievs gan dārzos, gan savvaļā ir licis augt dažādiem garšaugiem, kuru izmantošana vairāk nekā lieliski aizstāj sāls vajadzību ēdienu pagatavošanā...

Desmit dienu laikā es ieguvu arī citādu redzējumu un sapratni par atkarībām un atkarībās esošiem cilvēkiem. Dievs mīl arī cilvēkus, kas ir zaudējuši savu dzīvi atkarībās. Dievs vienmēr ir gatavs tādiem cilvēkiem palīdzēt.

Grēks - tā ir nepaklausība Dievam. Nepaklausība Dievam - tā nav no Viņa, bet Viņš to nekad neapturēs pret mūsu - cilvēku gribu. Pārstāt grēkot - tā ir mūsu izvēle, tieši tāpat, kā sākt grēkot. Dievs radīja cilvēku, lai cilvēks būtu pastāvīgi dzīvās attiecībās ar Dievu, nevis Dievs radīja cilvēku par robotu, kurā ieprogrammēt attiecības ar Sevi...

Es atzinu savu grēku un Dievs darīja mani brīvu. Es atzinu, ka ļoti mīlu savu grēku, bet vairāk to nevēlos, un tikai tad Dievs mani atbrīvoja. Caur šo piedzīvojumu Dievs deva man iespēju atkal iepazīt un saskatīt pasauli citādākām acīm... Atzīties savā ļaunajā darbā un piedzīvot žēlastību. Saukt savu grēku vārdā, neskatoties uz to cik tas ir liels vai mazs, un piedzīvot atbrīvošanu.

Dievs jau zina pirms mums pašiem, kas ir mūsos, kādi ir vai būs mūsu grēki, kādas ir mūsu atkarības, bet Viņš vēlas arī ar mums dzīvas attiecības, lai mēs būtu godīgi pret Viņu un godīgi paši pret sevi.

Estella

Stāsts pārdomām

Es iepirkos netālu no tirgus, kad pamanīju, ka kāds pārdevējs sarunājas ar mazu zēnu, kuram nebija vairāk par 5 vai 6 gadiem.

Pārdevējs teica, "Piedod, bet tev nav pietiekoši daudz naudas, lai nopirktu šo lelli." Pēkšņi mazais zēns paskatījās uz mani un jautāja: "Onkulīt, vai jūs esat pārliecināts, ka man nav pietiekoši daudz naudas?" Es pārskaitīju viņa sīknaudu un atbildēju, "Tev nav pietiekoši daudz naudas, lai nopirktu šo lelli." Mazais zēns joprojām turēja savā rociņā sažmiegtu lelli. Tad es pajautāju viņam, kam viņš vēlas šo lelli dāvināt.

"Šī lelle ļoti patika manai mātai un es vēlējos to viņai uzdāvināt dzimšanas dienā. Man lelle ir jāiedod mammai, lai tā to varētu nodot manai mātai." Zēna acis bija ļoti skumjas, kad viņš to stāstīja. Mana māsa tagad ir aizgājusi pie Dieva. Tētis teica, ka mammīte arī drīz satiksies ar Dievu, tā nu es iedomājos, ka viņa varētu paņemt līdz šo lelli un atdot manai mātai."

Mana sirds pēkšņi apstājās. Mazais zēns paskatījās uz mani un teica, "Es tētīm teicu, lai viņš neļauj mammītei vēl iet, kamēr es neesmu atgriezies no veikala." Tad viņš man parādīja jauku fotogrāfiju, kurā viņš smējās un teica, "Es gribu, lai mammīte paņem līdz arī manu fotogrāfiju, lai māsiņa mani neaizmirstu. Es ļoti mīlu savu mammu un negribu, lai viņa iet projām, bet tētis teica, ka viņai ir jāiet pie manas mazās māsiņas." Viņš paskatījās atkal uz lelli ar skumjām acīm.

Es ātri sameklēju savu maku un ierosināju, "Varbūt mums vajadzētu vēlreiz pārbaudīt, vai Tev tomēr nav pietiekoši naudas!" "Labi," viņš atbildēja: "Es ceru, ka man ir pietiekoši daudz." Es pieliku no savas naudas, viņam to neredzot, un mēs kopīgi to saskaitījām. Nauda pietika, lai nopirktu lelli un pat nedaudz palika pāri. Mazais zēns iesaucās: "Paldies Dievs, ka iedevis man pietiekoši daudz naudiņu!" Tad viņš palūkojās uz mani un piebilda: "Vakar, pirms došanās gulēt, es lūdzu, lai Dievs pārliecinās, ka man ir pietiekoši daudz naudas, lai nopirktu šo lelli un mammīte to varētu atdot māsiņai. Un Viņš mani dzirdēja! Es arī vēlējos, lai varētu nopirkt mammai baltu rozi, bet neuzdrošinājos Dievam lūgt tik daudz. Bet Viņš mani dzirdēja un iedeva tik daudz, lai es varētu nopirkt gan lelli, gan baltu rozi mammītei. Mana mamma dievina baltas rozes!"

Es todien beidzu savu iepirkšanos ar pavisam citādām sajūtām, nekā sāku. Es nespēju nedomāt par šo mazo zēnu. Tad es atcerējos par kādu avīžu virsrakstu, kuru biju lasījis pirms 2 dienām. Tajā bija teikts, ka kāds piedzēries šoferis uzbraucis jaunai sievietei un viņas meitiņai. Meitenīte mira notikuma vietā, bet jaunā sieviete atrodas kritiskā stāvoklī. Ģimenei bija jāizvēlas, kad atvienot dzīvību uzturošo sistēmu, jo sievietei nebija cerību atgūties no komas. Vai tā bija mazā zēna ģimene?

Divas dienas pēc notikuma ar mazo zēnu, es izlasīju avīzē par to, ka jaunā sieviete ir mirusi. Es nespēju sevi apvaldīt, tāpēc es nopirku pušķi ar baltām rozēm un devos uz kapliču, kur sievietes ķermenis bija novietots, lai cilvēki varētu no viņas atvadīties. Tur viņa bija, savā zārkā, turot rokās skaistu, baltu rozi un smejoša zēna fotogrāfiju un uz krūtīm viņai gulēja lelle. Es pametu kapliču ar asaru pilnām acīm, zinot, ka mana dzīve ir izmainīta uz visiem laikiem.

Tā mīlestība, ko mazais zēns juta pret savu mammu un mazo māsiņu, vēl līdz šai dienai nav aptverama. Un kāds piedzēries šoferis viņam to atņēma.

/Autors nezināms/

.*****

Kādā no svētdienas skolas nodarbībām bērniem lūdza uzrakstīt vēstuli savas draudzes mācītājam.

Mīļo mācītāj:

- es zinu, ka Dievs mīl visus cilvēkus, bet diezin vai Viņš ir saticis manu māsu.
- lūdzu, pasaki sprediķī, ka es esmu bijis labs zēns visu nedēļu.
- manam tēvam vajadzētu kļūt par mācītāju. Viņš katru dienu mums saka sprediķi par kaut ko.
- mana mamma ir ļoti ticīga. Viņa katru nedēļu iet uz baznīcu, lai satiktos ar savām draudzenēm, pat tad, ja viņa ir saaukstējusies.
- es domāju, ka daudz vairāk cilvēku apmeklētu jūsu baznīcu, ja to pārvietotu tuvāk izklaides parkam.
- lūdzu, aizlūdz par lidmašīnas pilotiem. Es rītdien kopā ar mammu lidošu uz Vāciju.
- lūdzu, aizlūdz par mūsu basketbola komandu. Mums ir vajadzīga Dieva palīdzība vai arī labs centra uzbrucējs.
- bet ko lūdz pats Dievs? Vai Viņam ir savs Dievs?
- vai uz zemes ir velni? Man liekas, ka viens ir manā klasē.
- kā Dievs atšķir labos cilvēkus no sliktajiem? Vai tu viņam pasaki, vai arī Viņš izlasa laikrakstos?

Bija deviņdesmito gadu beigas. Kārtīga ziema ar dziļu sniegu un ikdienas raizēm. Vecākiem darbu daudz, pēdējā nauda, kuras nebija īsti pietiekoši, bija jau iztērēta dāvaniņās un pārtikā. Mēs ar māsu par naudas lietām neko daudz nezinājām un, ja zinājām, tad nedomājām, bezrūpībā baudījām krāšņo pirmssvētku satraukumu un skaitījām dienas līdz brīnumu vakaram.

Bija pienācis 23.decembris, bet mums vēl kā nekad.. nebija egles. Tā kā dzīvojām Rīgā, pašiem (kā arī radiem) nebija mašīnas, nauda iztērēta, tikt pie svētku eglītes nebija viegli, tā to arī toreiz paskaidroja vecāki.

Māsa vēl bija maziņa un droši vien par egli tā nemaz nedomāja kā par dāvanām. Taču es gan galvā cilāju domas „kas gan tie par Ziemassvētkiem, ja nav pat vismazākā egļu zariņa”. Zināju, ka gan jau tētis kaut ko izdomās - aizņemsies, sagrabinās.. vai paņems cirvi un brauks ar sabiedrisko transportu līdz tuvākajam mežam, vienīgais, par ko cerēju – ka tik darbu viņam nebūtu pārāk daudz.

24.decembra rītā es jau biju noraizējusies par egles trūkumu. Šķita, ka varbūt vecāki nestāsta un ir tik traki, ka arī dāvanas un svētku galda šogad nebūs. Mierināju sevi „gan jau viss būs labi”, jo vecāki vienmēr līdz šim kaut ko bija izdomājuši, un pati arī biju pagatavojusi kādus pārsteigumiņus.. Līdz manas pārdomas pārtrauca zvans pie durvīm. Pie tām kāds bija nolīcis kuplu eglīti, piezvanījis pie durvīm un aizmucis. Tas bija īsts brīnums! Mana bērniņas sirds toreiz sitās kā negudra, jo neviens nezināja, kurš ir šis labdaris, un mums beidzot bija sava svētku egle. Brīnums bija noticis ar mums!

Iespējams, ka tie bija paši labākie Ziemassvētki. Ziemassvētku laikā, atceroties šo notikumu, iedvesmojos un paveicu kādu klusu brīnumu cilvēkam, kuru varbūt pat nepazīstu.

Alise

Bībeles lasīšanas plāns decembrī

1. Jes. 25; 1. Jņ. 2:12-27	17. Jes. 46-47; Atkl. 8 & 9:1-12
2. Jes. 26-27; 1. Jņ. 2:28-29 & 3:1-10	18. Jes. 48-49; Atkl. 9:13-21 & 10
3. Jes. 28; 1. Jņ. 3:11-24 & 4:1-6	19. Jes. 50; Atkl. 11
4. Jes. 29:1-30:17; 1. Jņ. 4:7-21	20. Jes. 51:1-52:12; Atkl. 12 & 13:1
5. Jes. 30:18-32:20; 1. Jņ. 5:1-21	21. Jes. 52:13-53:12; Atkl. 13:2-18
6. Jes. 33-34; 2. Jņ. 1:1-13	22. Jes. 54; Atkl. 14:1-13
7. Jes. 35; 3. Jņ. 1:1-14	23. Jes. 55; Atkl. 14:14-20 & 15
8. Jes. 36-37; Jūd. 1:1-25	24. Jes. 56-57; Atkl. 16
9. Jes. 38; Atkl. 1	25. Jes. 58; Atkl. 17
10. Jes. 39; Atkl. 2:1-17	26. Jes. 59; Atkl. 18:1-17
11. Jes. 40; Atkl. 2:18-29 & 3:1-6	27. Jes. 60; Atkl. 18:17-24 & 19:1-10
12. Jes. 41; Atkl. 3:7-22	28. Jes. 61-62; Atkl. 19:11-21
13. Jes. 42; Atkl. 4	29. Jes. 63-64; Atkl. 20
14. Jes. 43:1-44:5; Atkl. 5	30. Jes. 65; Atkl. 21
15. Jes. 44:6-28; Atkl. 6	31. Jes. 66; Atkl. 22
16. Jes. 45; Atkl. 7	

Sveicam dzimšanas dienā!

- 2.12. – Aivars Mellums
- 4.12. – Antons Karabauskis
- 12.12. – Emīlija Poļikarpova
- 16.12. – Lilita Baumanē
- 27.12. – Lina Riaukiene
- 30.12. – Ivonna Rozentāle
- 30.12. – Mārcis Zīverts

*Ja tu atzīsti, ka Dievs ir visa Radītājs, tu Viņu apbrīnosi.
Ja tu apzinies Viņa gudrību, tu mācīsies no Viņa.
Ja tu atklāj Viņa spēku, tu paļausies uz Viņu.
Bet tikai tad, kad Viņš tevi izglābj, tu pielūgsi Viņu.
/M.Lucado/*
